

“AMB VOSALTRES, CADA DIA” (Mt. 28)

0. Motivació

Avui el Senyor ens vol parlar al cor. Un començar de nou en aquest curs molt significatiu per a l'Església jove que fa camí a Catalunya. Com a joves som convocats pel Senyor a deixar-li fer un pas més, dins nostre. Segurament moltes coses de l'entorn ens conviden a refer constantment el nostre pensament, el nostre obrar... Però nosaltres, només des del cor, podem canviar radicalment el nostre fer de cada dia en l'estil que ens ensenya Jesús.

Fer una jornada de recés és donar-nos una oportunitat real perquè Déu ens parli i una oportunitat per parlar-li a Ell. Conformar-nos més a fer la seva voluntat és un procés, un procés més lent, crec, que a la mesura que et fas gran, costa més...

“No estem fora del món” (Jn 17,4). Aquesta és una realitat que avui com a cristians hem d'aprofundir més. Som part del món que ens toca viure i cal fer l'esforç per demanar al bon Déu que ens doni forces per apartar-nos de fer el mal i actuar sempre bé. Aprendre a valorar allò que el Senyor posa al nostre abast: persones, esdeveniments i circumstàncies per créixer, per fer la seva voluntat. Voluntat que cal cercar, cal renovar, cal assumir, sempre a un preu costós, com a fruit de la nostra opció, de la pròpia llibertat.

On tenim al cor avui concretament? Ens atrevirem a posar noms als diversos deserts, propis i dels temps que ens toca viure? Trobarem el coratge per confessar com Pere “que bé que estem al teu costat Senyor!” (Mt 17,4). Ens arrisquem a viure Crist com a fonament de la pròpia vida i missió (Jn. 13,10), a viure amb Ell (Mc 3,14)? Trobarem el coratge d'admetre el valor curatiu, sanador, de la pregària per a la nostra persona, família, amics, història, vida... pel nostre món, fins per la vida de les nostres comunitats cristianes, moviments i Esglésies locals...?

1. AMB VOSALTRES CADA DIA demana una experiència, una vivència amb al Senyor

- 1.1 Una experiència personal.
- 1.2 Una experiència rebuda, transmesa, que comporta fer memòria de la fe que hem heretat.
- 1.3 Una experiència viscuda diàriament en la vida, ara i aquí, en el marc del món i del temps que ens toca viure, en cada circumstància i amb cada persona...

2. AMB VOSALTRES CADA DIA demana un desig constant

- 2.1 Aprendre a purificar al desig.
- 2.2 Aprendre a unificar el desig.
- 2.3 Aprendre a valorar positivament i en profunditat el desig.

3. AMB VOSALTRES CADA DIA demana una convicció en profunditat

- 3.1 Renovar la voluntat de viure de conviccions.
- 3.2 Superar les meres sensacions.
- 3.3 Fer al pas de les sensacions i desitjos a les conviccions.

1. **AMB VOSALTRES CADA DIA demana una experiència, una vivència amb al Senyor**

1.1 Experiència personal, vivència amb el Senyor...

L'accent cal posar-lo ara en la personalització de la vivència de la fe. Sóc conscient que vivim en un món occidental on la força de l'individualisme vessa arreu. Voldria no confondre la personalització amb l'individualisme... Si, "el Senyor ha lliurat la seva vida per la meua salvació".

Insisteixo per la MEVA vida, en singular, per aquesta vida que porto i que sóc urgit a revisar i revifar l'Esperit que Déu ha posat en el meu cor, en el si de la meua pròpia vida. Avui el Senyor vol parlar al teu propi cor, a cau d'orella i revelar-te un cop més el molt que t'estima. I fer-te conèixer com avui, es lliura a Tu i per a Tu en aquesta humanitat ferida, però salvada pel seu amor i misericòrdia.

Parlar-nos al cor suposa que el Senyor coneix la nostra pròpia conducta, el nostre obrar i que potser que si alguna cosa cal témer és allò que diu als de Laodicea "Conec la teua conducta, no ets ni fred ni calent, es tebi." (Ap. 3,15).

Ens cal trobar el col·liri pels ulls amb que mirem al pròpia vida i la dels altres, en singular, persona a persona, peça a peça, fet a mà. Som una obra mestra de Déu, única, irrepetible. Així que tot l'esforç que fem per conèixer el seu autor i la pròpia obra millorarà indubtablement la missió per a què ha estat creada. Déu ha posat molta paciència en nosaltres, moltes capacitats per descobrir-nos i acceptar-nos tal com som. Però sempre cridats a ser imatge i semblança seva.

Tot l'esforç que fem per ressituat-nos en un àmbit de recés, de pregària, facilitarà la seva vinguda, dia a dia, amb la creu i la gràcia de cada dia... aquella que Ell coneix i estima. Insistiré amb el tema del col·liri, aprendre a mirar de nou la pròpia vida, amb paciència, amb misericòrdia, amb coratge... Déu no fa retrets! Ens crida pel nostre nom

1.2 Fer memòria de la fe rebuda!

Coratge germà! No és un moment de terròs de sucre! Mirem aquells i aquelles que han lliurat la seva vida pels camins de la fe, aquells que ens obren amb la seva vida, camins de fe, aquells que ens han presentat, més enllà de raons per creure, camins per viure la fe.

Aquest AMB VOSALTRES, també vol dir que abans que tu i que jo, n'hi ha hagut d'altres que han fet possible que siguem avui, justament avui tu i jo, els qui puguem rebre el do de la fe, en una mateixa comunió i esperança, d'aquells que ens han precedit. Alguns que ja dormen el son de la pau, d'altres que encara fan camí al davant nostre, al costat, fins alguns podem pensar que al darrera nostre.

Memòria de la fe, no tant sols com a dipòsit o continguts de la fe, sinó com aquell a qui li donen el relleu, el testimoni de la cursa... Mirar d'afrontar ara i avui, l'ara sóc jo, ara amb toca a mi. Això serà possible si revisem l'abans de nosaltres, no per judicar-ho, sinó per agrair que abans de nosaltres tinguem una pluja tant gran de testimonis que fa que avui siguem tu i jo, amb grandeses i misèries, els qui ens toca treballar per "l'avui de Déu enmig nostre".

- Ara us propono de fer un "colaix" de rostres, persones, experiències i vivències que han configurat el vostre propi avui, com un avui de Déu i per a Déu.

- Un prec: no desestimeu aquest moment de reflexió per fer memòria dels fracassos, les experiències no reeixides, potser aquelles que han demanat sanció, fins i tot llàgrimes.

1.3 Fe viscuda en el present

El misteri de l'Encarnació, també fa possible pensar, creure i esperar que l'avui de Déu és enmig nostre. En aquest món, en aquesta realitat i en les persones tot i que potser constatem que no són de les millors èpoques per viure i fer arrelar l'Evangelí.

La manera de viure és una oportunitat per a créixer en la santedat, per aprendre a contemplar el Déu amagat, com s'insinua i es manifesta en una realitat present i nostra.

Crec que el present demana viure en la humilitat de la fe, potser d'una manera rudimentària que al nostre món occidental, sembla gastada, passada. Ens cal fer un discerniment sincer del present, honest i amb una mirada casta per poder-hi trobar de bell nou signes d'esperança, trobar on Déu s'acredita amb el llenguatge que li és propi, de la bellesa, de la pobresa, en la multitud, ingent encara, de formes en que Déu es manifesta, i en el càntic de lloança de tantes realitats i persones que fan de la pròpia vida un lloc per als altres.

Torno a demanar col·liri pels nostres ulls, per aprendre a mirar el present, tot defugint les claus de l'èxit, dels primers bancs, de consideracions fins i tot justes. "Es va despullar del seu rang, es va fer un de tants..." (Filp 2). En el lloc on és el mestre cal aprendre a situar al servent. I això costa i costa molt!

El moment present ens ha de moure a una veritable conversió. No tan sols en el passat i en el propi passat, sinó en el present, on Déu també habita, on també té al seu tron, encara que a vegades costa de trobar-lo.

2. AMB VOSALTRES CADA DIA demana un desig constant

2.1 Un desig constant: purificar el desig.

Com a dos moviments en un sol temps, un xic com alguna brillant composició musical, Déu també té desig de nosaltres! No ho podem ignorar! Certament nosaltres desitgem restar a la seva presència, fer la seva voluntat, descobrir la seva companyonia entranyable en el nostre món i en el nostre temps... Però Déu també vol fer aquest exercici de proximitat envers l'home i dona de qualsevol condició. Déu ens desitja, i nosaltres ho ignorem!.

Alerta, aquí rau el misteri de la llibertat. AMB VOSALTRES CADA DIA, suposa, demana amb discreció, un voler que Déu hi sigui. Quan Jesús és endut al cel, el pànic dels apòstols és justament aquest, no tenir-lo, perquè volien que fos enmig d'ells. AMB VOSALTRES CADA DIA, demana un profund desig de Déu en la pròpia vida, en el present del món, del temps que ens toca viure. Comencem per revifar el nostre desig d'Ell.

Un dels horitzons que se'ns demana avui és el nostre testimoniatge de ser, homes i dones, prenyats d'un desig de Déu. Em preocupa i molt, veure que hem entrat en aquest camí d'indiferència del desig de Déu. Sense el nostre desig li posem difícil.

- "Vull creure, augmenta'm la fe" Demanar-ho en aquest espai de recés, de pregària... "Renova Senyor el meu desig". Allò de Sant Ignasi: "doneu-me Senyor vostre amor i gràcia, que això em basta".

2.2 Unificar el desig

Costa molt! Un sol cor, una sola ànima! Passar de l'adhesió emocional, fins doctrinal, vital, a una manera pràctica d'exercitar les diverses emocions que pot tenir el propi cor, la vida, la vida de l'Església, les diverses necessitats que se'ns presenten, a un coneixement de Déu que reclama un desig que abasta totalment, que pot i vol abastar tots els àmbits de la vida... Descobrir-ho com els profetes (Is 49, 14-15; Os 11,1-9; 1Jn 1,3; Rom 8,28; Jn 10,10). Viure-ho com aquell que té tatuat el desig de Déu, que cada cop que es veu o es mostra nu apareix només aquest sol desig.

Com qui porta un xip incorporat que fa que sempre el mogui el mateix objectiu i vagi en una mateixa direcció. Alerta pel qui n'ha fet experiència, això no empobreix ni dificulta l'exercici de la pròpia llibertat!

Recollim aquí de santa Teresa de Jesús: " el alma castillo de cristal, todo de un diamante de cristal, conserva la hermosura de tu alma", de sant Joan de la Creu; "vida de amor y comunión con él, oh almas criadas para estas grandezas".

2.3 Valorar amb profunditat el desig!

Potser que sigui una mania meva, però en aquesta tasca de purificar i unificar al desig, Déu pot ensenyar moltes coses.

Partirem primer de la fragilitat del desig. Molt semblant a quan diàriament resem amb senzillesa i humilitat el Pare Nostre "vingui a nosaltres el vostre Regne" "Faci's la vostra voluntat".

Per a poder experimentar aquest AMB VOSALTRES ACADA DIA Déu ens demana: que vulguem compartir diàriament i la resta de la nostra vida la seva sola presència manifestada en tants de desitjos com la vida ens presenta. Alguns de fonamentals com la pau, la justícia, l'amor, i d'altres molt secundaris, fins importants, o incorporats d'un present que no podem desestimar, però que contraposa constantment el tenir pel de munt de l'ésser, l'aparença i el posseir, per damunt del donar i servir.

3. AMB VOSALTRES CADA DIA demana una convicció en profunditat

3.1 Renovar la voluntat de viure de conviccions

Un espai de recés, de silenci, de pregària, pot ser un lloc bo per a renovar la voluntat de viure de conviccions, d'anar al fons de les coses, de les persones, de les idees i de les motivacions que van apareixent en la nostra vida.

La llibertat de saber deixar moltes coses bones. La llibertat de negar-se més d'un cop un mateix, fins negar-se coses justes.

A (Mc 1,16; Mc 3,16; Jn 4; Mt 7,18; Lc 19,3) ens ha cridat per estar amb Ell. Algunes vagades personalment ho ha fet i ho fa encara. D'altres s'insinua, ens convida. Tinguem la profunda convicció que la nostra vida en el fons està cridada a reproduir de manera clara i visible aquest "estar amb Ell", a gaudir de la seva presència, alimentar-nos del seu mateix pa, compartir els seus anhels, per això el pas de servents a amics.

Tinguem la convicció prompta que sense Ell, no podem fer res (Jn. 15,5). La convicció profunda on fonamentar la nostra vida "l'amor es la llum –en el fons l'única llum– que il·lumina constantment un món obscur i ens dona forces per a viure i actuar. L'amor es possible, i nosaltres podem posar-lo en pràctica perquè hem estat creats a imatge de Déu. Viure l'amor i, així, poder-lo portar al món" (Benet XVI. Deus Càritas est n. 31; 39).

3.2 Superar les meres sensacions

En un món com el nostre entendreu que parli de superar les sensacions, els sentiments. Per vosaltres cada dia ha de ser objecte d'una mirada amb profunditat. Per a poder viure amb conviccions, hom ha de fer l'esforç de no estar sempre pendent del "ara que sento". Hom no pot viure amb un termòmetre eternament posat, que li marqui la temperatura. No és bo, ni és sa.

Reconec que aquest és un pas difícil de fer i de mantenir en molts dels ambients en que ens movem. La sensació ens pot ajudar inicialment, però no ens podem quedar en l'epidermis de les coses, de les persones, de les experiències, altrament correm al risc d'esgotar-nos, de viure en la immediatesa i al més pur estil superficial.

També l'experiència religiosa, pot caminar per aquests cingles. Gent que els trobes a tot arreu o enlloc, gent que ho prova tot, que no està mai contenta de res, que res l'acaba d'omplir, que tot ho comença però que res acaba...

3.3 Fer al pas de les sensacions i desitjos a les conviccions

És molt important aprendre a distingir les conviccions de les sensacions. Saber aplicar el discerniment d'Esperit.

Aprendre a viure de conviccions és valorar amb senzillesa el que és veritablement positiu, de la pròpia vida i de la vida dels altres. Que cicatritzin les ferides. Altrament, correm al risc de deixar-nos portar per les sensacions i desitjos, tancats merament en una vida closa sobre nosaltres mateixos, en el nostre petit món.

Sensacions i desitjos mal emprats ens poden portar una munió de formes d'enveja, de competitivitat, fins eclesialment parlant, de fer carrera, omplint-nos a la llarga de desconfiances, prejudicis i decepcions.

Les conviccions contrastades amb la pregària, en l'examen diari, en l'acompanyant espiritual, en la lluita i en la vida de cada dia, a la fi fàcilment ens portaran a cercar pel damunt de tot la "glòria de Déu", on la preocupació primordial serà esdevenir part del seu Regne, plenament del Regne en l'avui de Déu, fet carn i sang amb nosaltres.

Aprendre a fer la seva voluntat, sense presses, tot rebent al pa de cada dia com a fruit de l'acció de l'Esperit Sant... El pa material i l'espiritual, tot deixant-nos educar les necessitats pròpies en relació amb la justícia i la pau.

Viure de conviccions és acceptar també que nosaltres podem ofendre i que se'ns ha donat, més enllà de sensacions i desitjos, el perdó de les nostres ofenses i dels ofesos, que brollen com a bàlsam pel present possible, homes i dones de misericòrdia, tot aprenent a no jugar amb les temptacions, i que ens donem exemple tot esforçant-nos en fer olor i ésser imatge del Crist.

Puc preguntar-me:

1. Sóc capaç de posar nom, rostre, als propis deserts?
2. On tinc posat al cor?
3. Sóc capaç de descentrar-me del propi jo?
4. De qui o de què passo de llarg en la meva realitat?
5. Quins horitzons presento a la societat que sovint critico? I a l'Església?
6. He acceptat deixar-me fer la proposta oberta: Veniu amb mi i us faré...?
7. Sóc capaç de negar-me a mi mateix? En què? I de quina manera?
8. M'agrada ensenyar les meves ferides de la vida? Faig esforços per guarir-les? O deixar-les guarir?
9. Tinc com a desig profund "vingui al teu Regne"?
10. Sento la necessitat que Ell sigui amb mi/nosaltres cada dia?

4. AMB VOSALTRES, CADA DIA demana una experiència eclesial. Fer el pas del creure al viure.

1. Per a comunicar

- 1.1 Què diem d' Ell
- 1.2 Que diem de nosaltres mateixos
- 1.3 Que diem de l'Església

2. Per a compartir

- 2.1 Demana opcions
- 2.2 Reconèixer les pobreses
- 2.3 Marc comú: el Regne

3. Per a celebrar

- 3.1 Personalment
- 3.2 Comunitàriament
- 3.3 Sacramentalment.

AMB VOSALTRES CADA DIA demana una experiència i vivència de la fe, que no podem donar per suposada, en els temps que vivim. Ara es diu que tot és "lo mateix", tot s'hi val, tot és igual... Diria que "depende, todo depende"...

Fer al pas del creure al viure, es lent, costós, pacient, fins a passar temporades, moltes temporades, en temps de vida oculta... Natzaret molt de Natzaret. Evitant els grans titulars significatius. Allò que veritablement ha de ser significatiu és la vida.

Un pas més serà, trobar l'equilibri entre portar una vida personal significativament eclesial, amb un estil marcadament personal, on l'experiència de la comunitat cristiana ha de ser més exigent, més notòria, per senzilla que sigui, la vivència de la fe en el comunitari. Aprendre a valorar la significativitat d'anar a missa, rebre el perdó, de fer un servei a caritat, a l'esplai, al grup de malalts, al servei d'acolliment... viure la sacramentalitat del que és senzill i quotidià.

1. COMUNICAR

1.1 I d'Ell, què diem?

AMB VOSALTRES CADA DIA, caldria que ens motivés molt profundament a parlar del Senyor. Tot ho fem per Ell, però sense Ell, al marge d'Ell. Com som! Cadascú de nosaltres podria percebre en aquesta jornada de reflexió i pregària el fruit concret que el Senyor ens proposi. Ser prou valents per deixar-nos interpel·lar:

"Tu Senyor que avui m'has convidat a aquest espai sagrat, on t'obro al cor, on cerco la teva candorosa presència, il·lumina'm, fés que aprofundeixi, Senyor meu i Déu meu, en la forma renovada de presentar-te als meus germans. Amén".

Féu l'esforç de retenir una imatge del Senyor, que us ajudi a fer aquesta pregària: una icona, una estampa, una imatge... i fixos els ulls pregunteu-li:

- Que vols que digui els meus germans de Tú?

No és un moment de frases fetes. No és un moment de fer volar l'imaginari. És un moment per a ser molt humils i discrets. De demanar que ens augmenti la fe. Que el desig del cor faci fermentar la història que comparteixes amb els teus germans! Ell t'hi envia. Ell se't confia. Sigues pacient, sembla amb el gest i la paraula! El temps de Déu no funciona com el nostre temps...

AMB VOSALTRES CADA DIA, per a poder parlar d'Ell cada dia. Aprendre a ser llevat de l'amor de Déu, fet presència per a la vida dels altres.

1.2 I de nosaltres, què diem?

Qualsevulla de les opcions de vida que fem, fructificarà de genolls. Ens fem conscients que si volem donar a conèixer el Senyor, cal haver-lo conegut primer? Aprendre a viure "con lo puesto". L'amor que hem rebut, és amor que s'ha de lliurar. L'amor de Déu no està per ser retingut, altrament s'estanca i es podreix...

Aprendre a unificar la vida i la fe demana créixer en amor i servei, no consumir amors amagats i furtius.

Donar el millor de nosaltres mateixos suposa aprendre fins en la debilitat humana com a lloc de creixement, mai de judici.

Amb humilitat proposem la fe. Recordem a Joan Pau II a Cuatro Vientos, "la fe se propone, no se impone". De St. Ambrós recordem " Donde hay humildad, hay caridad" St. Agustí al parlar de la humilitat dirà "la humildad es la matriz de todas las virtudes". "A Déu, només se'l troba en la humilitat" ens dirà en Carles Focault.

Sovint parlar de nosaltres mateixos, en el camins de la fe, passa per un sentir-se humiliat, aquí rau segurament l'aprenentatge de la humilitat. Acorralats si, vençuts no pas!

S'imposa, en el nostre temps, oferir espais de testimoniatge de la fe, discrets, constants, on el millor predicament és una bona pràctica. Ni que sigui parcialment. Com al cos humà. Al moment eclesial potser demana la combinació d'aquells de nosaltres que viuen l'excelència de la fe, en alguns dels seus aspectes. Naturalment sense renunciar en avançar en la resta d'elements que componen la vida espiritual i temporal. Allò que la mentalitat moderna contempla com a especialitzacions, pot ser un bon punt de partida per desenterinyar un apostolat sòlid i fervent.

1.3 I de l'Església, què en diem?

AMB VOSALTRES CADA DIA! Amb vosaltres: comunitats, moviments, Esglésies locals!.

Quantes persones han desestimat els nostres camins per mirar-se l'edifici, els individus, les experiències, des de fora! Però alerta, també quantes persones han desestimat els nostres camins, per restar reclosos en algun dels àmbits particulars, tant particulars que han perdut el sentit del conjunt! aldria avançar, superar una experiència, una vivència d'Església que no sigui la que ofereixi equilibri.

Caldria avançar per camins d'una Església de proximitat, a petites dosis, entrar a poc a poc, sense presses, amb molta paciència, sense retrets, mirant amb misericòrdia la pròpia experiència eclesial i la dels altres. "Es pot fer un infinit bé, sense fer grans coses". "El més petit acte d'amor, es més útil a l'Església que els grans amors".

"Sobre roca" (Mt 7 24-27). On fonamentem el que diem sobre l'Església? Quines són les experiències i vivències "matriu" de la nostra eclesiologia pràctica? En quins pilars edifico allò que visc i comunico sobre l'Església?

2. COMPARTIR

2.1 Opcions

Potser, simplement és una nova manera de plantejar-nos el món de les opcions. Per a mi, una reducció important del nostre temps es confondre l'opció amb la vocació. Sembla que s'acabi tot entrant al seminari, sortir amb un noi, una noia, fent de la solteria un estat de vida... Però voleu dir que les opcions no han d'afectar tota la nostra existència, fruit de les quals i per molt que ens costi encaixen en un procés vocacional?

Poques opcions, molt poques, senzilles, revisables, constatades, renovables...

Acceptem al do de la fe bàsicament "per restar amb Ell", la resta sovint es secundari.

Algunes conseqüències evangèliques "Amb vosaltres cada dia!" "Allí em veureu" "Estaré amb vosaltres fins a la fi del temps" " Aniré davant vostre" (Mt. 28,10; 7; 20).

El Senyor en el camí que intentem seguir honestament, no és fa enrera, cada dia, aquesta és una certesa no dogmàtica, però vitalment necessària. Es amb nosaltres sempre, fins quant l'esguerro és a prop nostre, i fins tinc la sospita que ens mira amb simpatia i una tendresa absoluta.

És en l' intent de fer camí evangèlicament parlant, que el podem veure i palpar.

Insisteixo en que, personalment, son els intents d'aproximació al voler de Déu, a la seva presència, aquells que gestionen la voluntat de les opcions fonamentals.

Aprendre a no llençar la tovallola, a confiar que Ell es davant nostre. Malgrat no ens sigui sempre evident. El camí de la fe no és un camí d'evidències, l'evident són les conseqüències d'haver optat pels camins del creure i del viure.

No vull ser dolent, però fa un temps ens vàrem instal·lar en el món de les opcions per... Per a mi, aquestes múltiples opcions ens han portat a fer el buit a la única opció fonamental per Ell, amb Ell i en Ell.

2.2 Les pobreses

Aquest es un camp molt espinós. Voleu dir, que estem disposats a repensar la nostra vida en clau de les nafres que la pròpia història: familiar, afectiva, formativa, ambiental... ens ha trillat, en un ventall de possibilitats, on ens podem sentir obertament pobres?

Corren vents d'èxit, de resultats, de guanys, fins a voltes segons quines eclesiologies pràctiques, sembla que s'apunten aquests paràmetres que van més enllà de la realitat.

De la mateixa manera que Joan Pau II, l'any 2000 va ser capaç de demanar perdó, avui jo crec que no es aniria malament del tot, fer una web de pobreses.com. Treure a fora allò que objectivament ens fa mal per dintre, allò que constatem que no ens ajuda com institució i comunitats a ser significativament més evangèlics.

"Quan sóc feble, sóc del Crist". I això no és cap producte "bananero", és de Sant Pau, aquell que certament té nostàlgia del Crist que no va sentir predicar, ni fer miracles, ni era a la taula dels dotze... l'uneix a Crist la pobresa.

La pròpia feblesa ens hauria de permetre no jutjar les pobreses dels altres, però i aquest és el pas, d'aquest àmbit de reflexió i pregària, ens hauria d'ajudar encaixar les pobreses de les nostres estructures i institucions (personals, mentals, eclesials, econòmiques, socials etc). Altrament la caritat no fa tot el seu recorregut, ni la persona, les persones i allò que fem i construïm les persones.

No vull dir que llavors cal tirar-nos la manta al cap, justificar-ho tot, no hi ha res a fer! Les pobreses de conèixer: com sóc, com som, com podem arribar a ser! I des d'aquesta comprensió analitzem, proposem, rectifiquem, contrastem des de la justícia i l'amor.

2.3 El Regne

AMB VOSALTRES CADA DIA, demana una comprensió comunitària d'allò que em dit anteriorment referent al Regne. Al Regne no es una categoria mental, un recurs literari del Nou Testament. Quant els deixebles pregunten a Jesús sobre el Regne, la resposta es tan senzilla, que els resulta quasi incompreensible. A voltes sembla que estem allí encara...

Optar per Jesús, es principi i fonament en la construcció del Regne de Déu. Optar pel Regne té al perill de fer-ho fora de la comprensió que Jesús hi posa. No és un tema secundari, les comunitats cristianes ens hi juguem molt! L'Església serà significativa a mesura que construeixi i opti pel Regne de Déu. A mesura que les nostres comunitats siguin significativament paradigma en bona part dels criteris i valors, de les opcions i de les conseqüències del Regne de Déu, estrenant cada dia la missió per la que vàrem ser instituits. Una església que se senti instrument del Regne serà més lliure, més pobra, més evangèlica perquè la seva força no està en ella mateixa, sinó en la passió pel Regne.

Vosaltres mateixos/es: què mou les nostres comunitats? Quines passions i opcions? I a nosaltres? Ens tira la veta de l'opció pel Regne de Déu? Tenim una clara evidència que pobreses i pobres, serà una clara resposta al projecte del Regne de Déu?

3. CELEBRAR

Acabo ja. Però no voldria despenjar-me sense fer palès, que crec que perdem una molt bona oportunitat de creixement sinó instal·lem en el moll de l'òs, per reeixir en la vida de la fe, la importància de la celebrar-la!

3.1 Personalment

La celebració de la pròpia fe neix de la persona. Crec que la no personalització d'aquesta opció, fa que molts joves i no tant joves, no es facin presents a les nostres celebracions. El com fem les coses és molt important. Sóc conscient, perquè m'hi va la vida, que sovint som avorrits, rutinaris, rubricistes, superficials, poc efectius... puc continuar!

Però fa una temporada, que sento que la veritable força està en fer descobrir què fem i perquè ho fem. No podem donar-ho tot per suposat. És com una cantarella que cal anar fent, que ens hi poden ajudar els signes externs, i acomodaticis de cada temporada. L'art, el llenguatge, les formes, els ambients... són instruments. Pobres de nosaltres dels qui no haguem descobert o ajudat a descobrir la pregària del cor, el sentit de l'adoració, el caràcter oblatiu de les coses, la conversió de cor, el sentit penitencial, la força de l'examen diari...

AMB VOSALTRES CADA DIA, vol provocar un desig per acollir i ser acollit en el marc de la celebració de la fe.

3.2 Comunitàriament

Amb vosaltres! Un dur esforç el de passar de la personalització a l'aspecte més comunitari de la fe i de la celebració. Sembla que la personalització, s'acabi confonent amb l'individualisme, ferotge calaix on acaben tancats molts processos, fins el procés de la fe. Tot té al perill d'acabar amb un perfil subjectiu que no té volta de full.

L'aspecte comunitari de la fe, en la seva percepció de grup, moviment, parròquia, església local, fins de proximitat i treball amb altres esglésies, es veu greument amenaçada per la concepció de la persona, per l'antropologia que s'oferta.

El que és comunitari, no és únicament aquella munió d'experiències de calidesa que avui són ofertes. Al·lo comunitari forma part de l'especialitat del projecte del Regne de Déu i del plantejament de salvació que fa al Senyor. NO es una opció secundària, ni relativa, ni opcional. La credibilitat del nostre camí de fe, està íntimament vinculat al comunitari. Quant dic comunitari voldria desvetllar la força que té la paraula per a mi més evangèlica de la fraternitat.

3.3 Sacramentalment

Cada dia aprofundim el do rebut en el baptisme. La dignitat l'hem rebuda justament al començament, tota i per a la vida eterna. Prendre consciència del "Fills de Déu i membres de l'Església" és un treball a precari, inabastable, sense límits...

Aquesta dimensió de sacramentalitat de la pròpia vida, diria que és un dels reptes més bonics que podem descobrir i fer descobrir. Però cal concretar!

AMB VOSALTRES CADA DIA, com a fruit de l'acció continuada de l'Esperit Sant en la nostra vida i en la vida de les nostres comunitats, es fa més significatiu per mi en la celebració de l'Eucaristia i el sagrament del Perdó.

Sense desestimar els signes sensibles dels altres sagraments, voldria fer-vos notar que la taula es preparada i parada cada dia de la vostra vida en l'Eucaristia i en trobada amb la misericòrdia de Déu Pare.

Cada dia vosaltres/nosaltres som urgits a descobrir la Seva presència, garantida per l'acció de l'Esperit Sant en la pròpia vida, però essencialment visible en aquests signes majors que són els Sagraments.

Puc preguntar-me:

1. Estic disposat a viure "con y de lo puesto"?
2. Què dic els meus germans de Tu?
3. Què dic els meus germans de mi"?
4. Què dic de l'Església?
5. La meva primera opció és "restar amb Ell"?
6. Pobreses.com?
7. Les meves febleses, m'acosten més al Senyor i als germans?
8. Sento la passió per Regne?
9. Treballo la dimensió comunitària - fraterna? Com?
10. La dimensió sacramental de la meva vida com la porto?

11 de setembre de 2009

Mn. Josep Masdéu i Aymamí

